

A woman with long, wavy brown hair is seen from the back, wearing a light-colored straw hat and a light blue dress with small white polka dots. She is looking out over a beach and the ocean. The background shows a sandy beach, waves, and a hazy sky. The text is overlaid on a semi-transparent white rectangular area.

**BRENDA
NOVAK**

*NEW YORK TIMES
BESTSELLERITE AUTOR*

**HOITUD
SALADUSED**

Brenda Novak
The Secrets She Kept
2016

Kõik selle raamatu kopeerimise ja igal moel levitamise õigused kuuluvad Harlequin Books S.A.-le. See raamat on välja antud kokkuleppel Harlequin Books S.A.-ga.

Kaanekujundus pärineb Harlequin Books S.A.-lt ja kõik selle levitamise õigused on seadusega kaitstud.

See teos on väljamõeldis. Selles esinevad nimed, tegelaskujud, paigad ja sündmused on kas autori kujutluse vili või väljamõeldis. Mis tahes sarnasus tegelike elus või surnud isikute, äriettevõtete, sündmuste või paikadega on täiesti juhuslik.

Toimetanud Evelin Piip
Korrektor Inna Viires

© 2016 by Brenda Novak, Inc.
© 2016 Kirjastus ERSEN

Sellel raamatul olevad kaubamärgid kuuluvad firmale Harlequin Enterprises Limited või selle tütarfirmadele ja teised firmad kasutavad neid litsentsi alusel.

M11320616
ISBN 978-9949-82-019-1

Kõik kirjastuse ERSEN raamatud ja e-raamatud on saadaval veebipoest www.ersen.ee

Kõigile perekondadele, kes pole täiuslikud...

1

Los Angeles, California

Kõne tuli keset ööd. Keith Lazarow magas nii sügavalt, et ilmselt poleks ta ise telefoni kuulnud, küll aga kuulis seda võluv brünett, kes end ta kõrval voodis liigutas.

„Sa ei kavatse vastata?“ pomises ta.

„Ei.“ Mees oli surmväsinud. Viie aasta eest oli ta asendanud ravimid, mida oli kasutanud oma minevikudeemonite vaigistamiseks, igapäevase treeninguga jõusaalis. Intensiivne treening oli ainus asi, millele ta suutis täielikult keskenduda, ja see rahustas ta mõtteid. See surus maha ta viha ja pahameele, et ta suudaks enesehävituse asemel normaalselt tegutseda. Aga kui ta oli jõusaalist lahkunud, helistas talle Dahlia Dooley – naine, kellega ta oli kohtunud nädal varem heategevusüritusel – ja palus tal enda juurest läbi astuda, ning pärast seda oli ta teinud hoopis teistsugust trenni. Pärast sellist energiakulutust oli ta mõelnud, et võiks magada nädal otsa, mis oli tore, sest tal oligi magamisega raskusi.

Dahlia pööras teise külje ja mõne sekundi pärast jäi telefon vait.

Keith oli just hakanud taas mõnusalt unne vajuma, kui telefon jälle häält tegi.

Dahlia haigutas. „Tööl on ilmselt midagi lahti.“

Ei, Keithil polnud vaja töö pärast muretseda. Ta polnud politseinik ega meedik, vaid tegeles kinnisvaraga. Viimase viie aasta jooksul oli ta omandanud hea hulga suuri äripindu – kontorihooned, laod, kaubanduskeskused ja poed. Aga tal olid olemas kinnisvara- ja projektimäändžerid, kes nende eest hoolt kandsid. Probleemide korral tülitati neid inimesi, mitte teda. Tema tegeles kinnisvara soetamisega, mis oli firmatöö kõige meeldivam külg, ja silmapiiril polnud midagi eriti olulist – vähemasti mitte midagi seesugust, mis võinuks paanikat

tekitada. Mis see ka oli, võis oodata, kuni ta hommikul oma nisuidudega mahla ära joob ja on valmis arvutit sisse lülitama.

Kui mitte...

Ta tõusis voodis järsult istukile ja haaras telefoni. Muidugi, helistas ta õde Maisey Lõuna-Carolinast. Nad olid alati olnud lähedased, aga naisel oli olemas ju ta mees Rafe, kes armastas teda väga, tütar Laney ja kaheaastane poeg Bryson, seega polnud Keithil vaja muretseda. Nad vestlesid iga nädal telefoni teel ja Maisey oli käinud pärast venna lahkumist Fairhami saarelt tal kolm-neli korda külas – kaks korda koos perega –, ent polnud kunagi helistanud keset ööd.

Midagi pidi olema juhtunud...

Ta kõht tõmbus selle mõtte peale krampi.

Vandudes vaatas ta LED-ekraani, püüdes end kokku võtta.

Kui ta ikka veel telefonil heliseda laskis, pomises Dahlia: „Milles asi on?“

Äkki soovis Keith, et naine oleks koju läinud, selle asemel et ööseks jääda, ja vaatas Dahlia sassis juukseid. „Ei midagi. Jää uuesti magama. Ma lähen räägin kabinetis.“

Maja oli piisavalt suur, et võimaldada talle privaatsust. See kümne magamistoaga rantšo Santa Monica mägede vahel, kust paistis Malibu ja avanes suurepärase vaade ookeanile, oli kunagi kuulunud Robert De Nirole. Inimesele, kes elas üksi, oli see liiga suur, ja igal õhtul siia-tulek tähendas, et sõidu peale kulus palju aega. Korter kesklinnas oleks olnud mõistlikum valik ja sobinud talle sama hästi, sest tal käis külalisi väga harva. Ent ta püüdis ikka veel tõestada oma suurushullule emale, et ta tõepoolest *ei* vaja seda varandust, mida ema oli nii kaua ta nina ees hoidnud nagu koera ees vorstijuppi.

Kes oleks võinud arvata, et ta suudab sama hästi raha teha kui ta armastatud vanaisa?

Mitte keegi. Kuni selle ajani, mil ta kõndis minema Coldironi impeeriumi ja kõige selle juurest, mida ta oleks võinud sinna jäädes saada, ning hakkas ise raha teenima, poleks ka ta ise võinud uneski näha, et temas on midagi vanaisast. Pärast oma esimese miljoni võitmist professionaalse pokkerimängijana, mis ei vajanud mingit haridust – see oli hea, sest ta polnud oma suhtekorralduseõpingutele eriti suurt tähelepanu pööranud –, oli ta investeerinud kinnisvaraärisse, kus ta teenis veelgi rohkem raha – nii palju, et jättis lõpuks pokkeri sinnapaika ja mängis aeg-ajalt vaid mõnel heategevusturniiril.

Enne kui ta jõudis pidžaamapüksid jalga tõmmata ja minna kabinetti, et Maiseyga mugavalt vestelda, läks kõne postkasti. Ta ootas, kas õde jätab sõnumi, saamaks aimu, mis toimub, et ta oleks vestluseks valmis. Aga sõnumit polnud.

„Kuule nüüd, Mais,“ pomises ta ja helistas tagasi.

„Oledki sina,“ ütles õde ja ta hääl oli pinges, hingeldav, nagu oleks ta paanikasse sattunud, kui ei saanud venda kätte.

Keith püüdis ise mitte ärevusse sattuda. „Sa imestad, et ma kohe ei vastanud? Jeesus, huvitav tõesti, miks. Kas seetõttu, et kell on *neli hommikul*?“

„Anna andeks.“

Mees loobus oma sarkasmist, kui õde talle mõne ninaka kommentaariga ei vastanud nagu tavaliselt. „Ära muretse,“ ütles ta. „Ma tegin nalja. Mis lahti on?“ Võttes telefoni kõvemini pihku, madaldas ta häält. „Kas sinuga on kõik hästi?“

„On küll... vist.“ Õe hääl murdus ja Keith sai aru, et midagi pole hästi.

Mehe süda hakkas nii kõvasti peksma, et rindu lõi valu. „Kas Rafe'iga on midagi juhtunud? Või lastega?“ Kui Keith Fairhami saarelt lahkus, oli Maisey olnud sellesse ehitustöövõtjasse ja ta pimedasse väikesesse tütresse nii armunud, et mees mõtles – ta võib igavesti oma õe õnnele kindel olla. Keithi usaldus Rafe'i vastu oli ainus asi, mis andis talle võimaluse pöörata Lõuna-Carolinale selg ilma süütundeta, mis muidu oleks teda sinna tagasi kiskunud.

Tegelikult – teada, et ta õde on koos mehega, keda ta armastab, polnud ainus asi, mis lasi tal sealt põgeneda. Ta elu oli alati keerelnud autokraatliku ema ja selle ümber, mida ta pidi tegema ja kes olema, et väärida Coldironi pärandit. Ema ootuste lõugade vahelt põgenemine oli nõudnud rohkem julgust ja otsusekindlust, kui ta oleks osanud ette kujutada. Ta poleks suutnud seda teha ilma Maisey ja teise õe Roxanne'ita. Nende toetus oli olnud pidev ja vankumatu.

Ta võlgnes neile mõlemale palju...

„Nendega on ka kõik korras – jumalale tänu.“ Maisey tõmbas ninaga. „Samuti Roxanne'i ja tema perega,“ ütles ta, nähes ette Keithi järgmist küsimust.

Nende vanim õde elas Louisianas – ja oli seal elanud enamiku elust, nendest eemal. See oli pikk lugu, mida poleks kunagi tohtinud juhtuda; see oli teine elu muutev sündmus, milles ta võis süüdistada ema.

Keith oli rõõmus, et neil oli õnnestunud Roxanne leida, sest õde andis nii palju ta elule juurde.

Ta sammus akna juurde ja vaatas, kuidas valged laineharjad, mida valgustas kuu, rannale rullusid. Isegi täielikus päevavalguses ei näinud ta liiva, sest puud ja mäed varjasid seda. Aga ta ei uurinud oma lähemat ümbrust. Ta meenutas üht teist randa – seda, mis asus Coldironi suurstuleva, lõuna stiilis härrastemaja juures, kus ta oli üles kasvanud. „Siis on midagi emaga,“ ütles ta fatalistliku ohkega.

„Jah.“

Sulgedes silmad, surus Keith lauba vastu jahedat klaasi. Ta teadis, et tal tuleb silmitsi seista sellega, mille ta oli maha jätnud. Kas ta oli valmis selleks, mis Josephine'iga oli juhtunud? Kas ta oli piisavalt muutunud, et sellega toime tulla, mis see ka iganes oli? Kas ta oli seadnud üles piisavalt turvavõrke, et mitte libiseda kunagi tagasi pimedusse, millest ta nii visalt oli välja roninud? „Mis temaga on?“

„Ta on surnud, Keith.“

Veri hakkas ta kõrvades undama. „Mis sa ütlesid?“

„See on tõsi. Teda pole enam. Mul on nii kahju. Ma tean... ma tean, kui raske see sinu jaoks on, kui keerulised on alati olnud su tunded tema vastu. Minu tunded pole lihtsamad. Mulle üldse ei meeldi, et pidin su keset ööd üles ajama, aga ma ei suutnud oodata. Ma tahtsin, et saaksid teada, enne kui... enne kui näed uudiseid või... või helistab keegi teine.“

Los Angeleses ei läinud jaanuaris külmaks. Keith tundis äkki külmavärinat, ajas end sirgu ja astus akna juurest eemale. Enamikust surmadest, isegi nii rikka ja mõjuka inimese kui Josephine Lazarowi surmast, ei teatatud riiklikus uudistesaaates – siis mitte, kui polnud mängus midagi kahtlast. Mis see oli, millest õde rääkis?

„Mis juhtus?“ küsis Keith, kõndides laua juurde ja istudes hinnalise nahktoolile, mille kohta ta sisekujundaja oli kinnitanud, et talle see kindlasti meeldib.

„Kui Pippa tund aega tagasi saabus...“

„Oota,“ segas mees vahele. „See on sinu aja järgi kell kuus.“

„Jah...“

„Miks ta nii vara tuli? Ema teenijad tulevad alati kell kaheksa.“ Ehkki ema pidas lillepoodi, selle asemel et lasta seda teha Nancy Dellingeril, ei tulnud ta nii vara voodist välja. Poodi ei avatud enne kümmet; tavaliselt valmistas ema eelmisel õhtul kõik ette...